

Kdysi dávno

Starý Bral

Kdysi dávno

Překlad: Starý Bral

Originál: J. R. R. Tolkien; Once upon a Time

Ilustrace: Tereza Černá

2021

Kdysi dávno

Kdysi ve dne sníh si sedne
na májová letní pole, na květ lehne;
pryskyřníky dlouhými světlo vyslané
v páře zlaté, a široké a bělostné
se rozevírají v pláštích travnatých
hvězdovky očích upřených
sledující Slunce východ i západ.
Zlatěnka měla divokých růží korunu knížat,
Zlatěnka v šatu řeřišnice
odfoukává číselník pampelišce
sklánějíc nad lilíí tůní
a zelenou a chladnou vodou vlní
by zřela v dlaních třpyt její:
kdysi dávno v elfím kraji.

Kdysi v noci v soumraku moci
tráva byla sivá, leč rosa běloskvoucí;
Slunce zašlo a stíny temné byly,
hvězdovky se zatáhly, ale hvězdy plály,
jedna na druhou očima mrkajíce
až vyjde Měsíc, všechny čekající.
Tak už vstal a na listí a pažit
bílý paprsek v lesk skla začal zářit,
a ze stébel a stonků stříbro zemi smáčí
ta místa, kam lintipové kráčí
v lesní trávě sklízet krupěje.
bez bot i střevíců Tom si spěje,
při měsíčku smáčet velké tmavé palce:
kdysi dávno, vypráví se přece.

Kdysi dávno psali, když už červen t'ali
lintipové příliš časně pro rosu se vydali.
Tom se zastavil, naslouchal a na kolena sedl:
„Hola! Tvorečci milí! To vás jsem zavěšit svedl?
Jak bych cítil myši! Tak sladce chutná krupěj,
Tak se napijte, ale na mé nohy pozor dej!“
Lintipové se rozesmáli a byli rázem tatam,
starý Tom ale řekl: „Zůstat tu, co za to dám!
Jediní, kteří se mnou nemluví,
kým jsou, co dělají, kdo ví.
Co asi tak skrývají?
Snad z Měsíce se spouštějí,
či v mžicích hvězd přicházejí, je mi záhadno“:
Kdysi dávno a dávno.